

A víz világnapja Március 22.

2023. 03. 20.-24.

Projekt célja: A víz világnapja alkalmából megismerkedünk a földünkön megtalálható vizekkel formáival, patakkaival, folyóival, tóval és tengerrel. A vízzel kísérletek végzünk, beszélgetünk a fontosságáról. Ismerkedünk a víz körforgásával.

Fejlesztési területek: Finommotorika fejlesztése különböző technikájú vizuális tevékenységgel. Kognitív képességek fejlesztése (rövid és hosszútávú emlékezet, figyelem, gondolkodás, kreativitás) Verbális és szociális kompetencia, mozgáskoordináció fejlesztése.

Játék	Munka jellegű tevékenység
<ul style="list-style-type: none">• Szedd ki a szemetet a tengerből• Mágneses horgász játék• Elsüllyed vagy fennmarad?• Sudoku• Bálna jelmez az asztalra 	<ul style="list-style-type: none">• Önálló reggelizés (vajazó kés használata, kancsóból tea töltés)• Öltöző szekrények rendben tartása• Játékok elpakolása• Ágyazás, ruhák összehajtogatása
Verselés, mesélés	Rajzolás, festés, mintázás, kénimunka
Vers: Hullámszik a tavacska Mese:	<ul style="list-style-type: none">• Kishajó hajtogatás https://youtu.be/XmS3DiEQBto• Tarisznya szövés kék fonallal - tenger• Egy felfordított asztal lábait folpackkal körbe tekerjük, így

Az öreg halász és a nagyravágyó felesége, Hetvenhét magyar népmese 315.

A halkisasszony- Hetvenhét magyar népmese 329.

Zelk Zoltán: Párácska

Zelk Zoltán: A patak meséje

Anyanyelvi játék:

Mond ki egyben! Szavakat hangokra bontva ejtem ki. (patak, folyó, tó, óceán)

egy tavat készítünk. Erre temperával megfestik a gyermekek a tó élővilágát.

- Vízcsepp készítés, buborékfújó technikával

- Kagyló készítés, muffin formából és só-liszt gyurmából

- Hal készítés zokniból

Ének, zene, énekes játék, gyermektánc

mondóka

- Essél eső ÉNÓ 27.

Mozgás

- Trambulín, egyensúlyozó játékok használata a szabadjáték alatt.

<p>Ének:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Esik eső jaj-jaj-jaj • Csip, csep ÉNÓ 280. • Esik az eső ÉNÓ 262. • Tó vize ÉNÓ 312. • Gryllus Vilmos: Zápor <p>Zenehallgatás:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Széles a Duna • Hej Dunáról fúj a szél • Ó mely sok hal terem 	<ul style="list-style-type: none"> • Biciklizés • Gyermekjója • A víz körforgását eltornázzuk <p>Halász fogó- tó A nap felmelegíti a cseppeket - bordásfalon gyakorlatok Felhőkké alakulnak- futó játék, jelzésre mindig akkora felhőt kell létrehozni, amekkora számot mondok Nagy szél támad- jelzésre kell irányt változtatni, megállni, forogni Eső- gurulás Patak- egymás vállát megfogva lassan- majd gyorsan folyik a patak vize Tó- összekapaszkodva egy nagy kört alkotunk</p>
<p>Külső világ tevékeny megismerése</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • Növényfestés kísérlet <ul style="list-style-type: none"> • Űrmérték kísérletek <p>Magasabb keskenyebb, alacsonyabb szélesebb pohárban lévő vízmennyiséget összehasonlítjuk</p> <ul style="list-style-type: none"> • Séta az ördög árokhoz, ahol a kishajók segítségével megfigyeljük a víz mozgását 	
<p>Beszélgető kör</p>	<p>Nagycsoportosok feladata</p>
<ul style="list-style-type: none"> • Ölelő kör • Hozzunk a kör közepére minden kék színű dolgot, csináljunk belőle patakot, folyót, tavat • Hol van a kavics a folyóban? <p>Körben ülve a kavicsot egymásnak adogatjuk. (folyton mozgásban van,</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Csabay Katalin: Lexi iskolás lesz feladatfüzet • Mit visz a kishajó? Hallásfejlesztő játék

ahogy viszi az áramlat) Valaki közepén van, akinek meg kell találnia a kis követ.	
---	--

Melléklet

Hullámszik a tavacska

Hullámszik a tavacska,
Rásüt a napocska,
Felszáll sok, sok páracsepp,
Mindegyikből felhő lett.
Meleg felhő,
hideg felhő,
Egyik megnő,
másik megnő.
Közelebb és közelebb,
Csattan villám megered,
Esőcseppek hullanak,
Tócsa- tóban játszanak.

Zelk Zoltán: A patak meséje

A patak szélén álldogáló bokor egyszer megkérdezte a locsogó pataktól:

- Mondd, hová sietsz, hogy sohasem állsz meg? Mi dolgod van tulajdonképpen?

- Elmondanám - felelte a kispatak -, ha versenyt futnál velem, mert hosszú ez a történet, s nincs időm órahosszat beszélgetni. De, ha akarod, utam végén elmondom a folyóparti fának s megkérem, hogy üzenje meg neked egy falevélen.

A bokor örömmel beleegyezett, s várta, hogy mikor jön meg a falevéltre írt üzenet. Nem sokáig kellett várnia, harmadnap odaérkezett a Természet postása, a szél, s a bokor ágai közé hajította a folyóparti fa üzenetét. Köszönt is, de nem állt meg, hiszen még messzi út várt rá, erdőkbe, kertekbe, hegyek tetejére vitte a rábízott faleveleket.

A patakparti bokrok kíváncsian hajoltak össze a lombjaikkal, valamennyien tudni akarták, mi van a levélben. De várniok kellett, míg kisüt a nap, mert bokortársuk már bizony öreg volt, s csak napfénynél tudott olvasni. Mikor aztán a nap kisütött, megtudhatták végre, hogy miért olyan sietős az útja a patakknak.

- Egyszer régen, nagyon régen, négy testvér élt a földön: négy kis forrás. Nagyon szerették egymást, boldogan éltek együtt a hegy tövében, csak azon búsultak, hogy nem vándorolhatják be az egész világot. Öreg barátjuk, a hegy, azt tanácsolta nekik, hogy az egyik induljon világgá, s ha hazajön, mesélje el a többieknek, hogy mit látott.

Így is történt. Nagy búcsúzkodás, sírás-rívás közben útrakelt a kis forrás, miközben a hegy, a szél s az erdő jó tanácsokat kiabáltak utána.

De hiába várták, elmúlt egy év, elmúlt kettő, elmúlt három, a forrás még mindég nem

tért vissza. Amikor aztán a negyedik évben is hiába várták, elhatározták, hogy egyikük elindul s megkeresi. Igen ám, de hol, merre, mikor már negyedik éve nem hallottak róla semmit? Így töprengtek, szomorkodtak, mikor váratlanul egy madár szállott le hozzájuk, s kéretlenül is megszólalt:

- Nagy hírt hozok nektek a testvéretekről! Akár hiszitek, akár nem, már nem forrás ő, hanem tenger! Olyan nagy és hatalmas, hogy három hét alatt sem tudok átrepülni a partjai között. Ő már nem jöhet többé közétek, de nagyon vágyik utánaatok, s ezért arra kér, hogy ti menjetek hozzá.

Egyéb sem kellett, az egyik forrás rögtön útrakelt, s ment, amerre a madár vezette. De ő sem jött vissza, sem egy, sem két, sem három év múlva, helyette is madár jött el a negyedik évben.

- Akár hiszitek, akár nem, folyó lett a ti testvéretekből! Nagyon vágyik már utánaatok, kér, hogy menjetek el hozzá...

Amikor idáig ért a bokor az olvasásban, megszólalt a patak: - Egy percre megállhatok, a végét már én mondom el. Amikor ezt meghallottam a madártól, én is útra keltem.

Patakká változtam, s azóta is mindennap elszaladok folyóvá lett testvéremhez.

Legkisebb testvérem, a forrás üzenetét viszem a folyóhoz, ő pedig a tengerhez. Így élünk mi négyen azóta is együtt, így szeretjük egymást továbbra is, s így fogjuk szeretni, amíg világ a világ...

Zelk Zoltán: Párácaska

Régen történt ez, nagyon régen, s olyan nagyon messze, hogy még a torony tetejéről sem lehetett odalátni. Egy kis felhőcske született a hegy fölött, de olyan szép göndör felhőcske, hogy a nap és a hold egyszerre bújtak ki az égen, csak hogy láthassák a kis felhőt. A vihar is kézen fogta kis unokáit, a szellőket, így indult el velük meglátogatni Párácskát, a most született kis felhőt.

Büszke is volt a felhőpapa és a felhőmama gyönyörű gyermekére, és gyakran mondogatta felhőpapa szomszédjainak:

— Meglátjátok, mire megnő: zivatar lesz belőle!

— Az bizony — mondogatták a felhőszomszédok —, zivatar, de még országos eső is lehet...

Csak felhőmama búsult, mikor ezt a beszédet hallotta: ő azt szerette volna, hogy mindig ilyen kicsi maradjon gyermeke, ilyen szelíd és göndör. Sohase kiáltson haragos villámszavakat, ne veszekedjen mennydörögve a földdel, s ne verje le jégkavicsokkal a gyümölcsfák virágait.

Amíg így aggódott felhőmama Párácaska sorsa fölött, az egyre növekedett, egyre erősebb lett, s egyedül szaladgált a hegy csúcsai felett. Egyik reggel odaállt szülei elé, és így szólt:

— Most már megnőttem, erős vagyok, engedjete el világot látni.

Felhőpapa büszkén nézett Párácskára, s így válaszolt:

– Menj csak, fiam, vándorold be az eget, szórjál villámokat, mennydörögj hangosan, légy erős, büszke felhő...

Felhőmama így szólt:

– Menj, fiam, járd be az eget, szeresd az erdőket, a rét virágait, és szelíd légy, mint nénéd, a szivárvány...

Párácska egy-két esőcseppet könnyezett, elbúcsúzott szüleitől, repülni kezdett az égen. Mikor egy erdő fölé ért, hallotta, hogyan sóhajtoznak odalent az ágak:

– Ó, felhőcske, öntözz meg minket, mert halálra száradunk!

A kis felhőnek eszébe jutottak anyja szavai, s megöntözte a tikkadt lombokat. Aztán tovább vándorolt, s egy rét fölé ért. Amikor meglátták az elsárgult fűszálak, mindnyájan könyörögni kezdtek:

– Ó, kedves felhőcske, ne hagyj szomjan halni minket!

Párácska őket is megöntözte, és boldogan hallgatta, hogyan kortyolják a fűszálak az esőcseppeket.

De akkor már bizony nagyon kicsike felhőcske volt, úgy megfogyott az erdő és a rét megöntözése után, hogy még szállni sem tudott volna, ha meg nem könyörül rajta a szél, és nem fogja erős karjai közé.

Alkonyodott már, mikor egy búzatábla fölé ért, ahol a gazda éppen szomorúan leste az eget. Mikor a kis felhőt meglátta, örömmel felkiáltott:

– Ó, drága felhőcske, vidítsd fel az én kalászaimat, mert ha elszáradnak, nem süthetek kenyeret a gyermekeimnek!

A kis felhő rögtön esővé változott, s a szomjas kalászok boldogan hajladoztak az esőben. A szél pedig hiába kereste kis barátját, mert az már eltűnt az égről, hogy tovább éljen falevélben, fűszálban, margarétában, búzában, kenyérben.